

ΤΟΥ **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Οι πραγματικοί στόχοι της επίσκεψης Ομπάμα

Φιλέλλην, προοδευτικός, ανθρωπιστής, ειρηνιστής είναι ορισμένοι απ' το πάνθεον των χαρακτηρισμών που απέδωσαν στον Πλανητάρχη οι συστημικοί πολιτικοί και τα μαζικά μέσα ενημέρωσης. Ωστόσο, η προφανής πραγματικότητα και εμπειρία αποκαθλώνει την αγιογραφία του Μπάρακ Ομπάμα. Ο άνθρωπος προφανώς δεν ήρθε για να υπερασπίσει τα ελληνικά συμφέροντα αλλά τα συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην εύφλεκτη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Δεύτερος στόχος συστημικός αλλά και ανθρωπίνη φιλοδοξία του Ομπάμα είναι να εκφωνήσει στο λίκνο της δημοκρατίας και του πολιτισμού λόγο-παρακαταθήκη για την ανωτερότητα της σύγχρονης (αστικής) δημοκρατίας, κληρονόμου της αρχετυπικής αθηναϊκής δημοκρατίας και ικανής να θεραπεύσει τις σοβαρές ανισότητες, που προκαλεί η «δημιουργικότητα» και μη αναστρέψιμη παγκοσμιοποίηση.

Η ομολογία του Ομπάμα για τις σοβαρές και αναπόφευκτες απ' την ίδια την ανάπτυξη του καπιταλισμού αντιφάσεις και ανισότητές του, εθνικές και διεθνείς, είναι ό,τι πιο σοβαρό ειπώθηκε στη βραχύχρονη παραμονή του Αμερικανού προέδρου στην Αθήνα. Φυσικά, ο Ομπάμα δεν έκανε αυτήν την παραδοχή από αντισυστημική σκοπιά. Το ακριβώς αντίθετο. Έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου, για να ταρακουνήσει την ηγεσία του καπιταλιστικού κόσμου, ώστε να μη μαγεύεται απ' τις Σειρήνες του κέρδους, αλλά να ενεργοποιηθεί και για την υπέρβαση των αντιφάσεων του καπιταλισμού, ώστε αυτός, στη σύγχρονη προηγμένη φάση του, να προσεγγίσει την «τελειότητα». Αυτό είναι το όραμα του Ομπάμα. Ουτοπικό, βέβαια, γιατί ο καπιταλισμός ριζικά δεν αυτοθεραπεύεται. Οι αντιφάσεις του θα αρθούν με την κατάργησή του απ' την αντικαπιταλιστική πάλη και επανάσταση στην πορεία της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Ο άμεσος όμως στόχος του απερχόμενου Ομπάμα είναι να προωθήσει τα συμφέροντα και την πολιτική του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η περιοδεία του στην Ελλάδα και την Ευρώπη αποβλέπει στον καθησυχασμό των Ευρωπαίων εταίρων των ΗΠΑ ότι η αμερικανική πολιτική και με τον Ντόναλντ Τραμπ ως πρόεδρο θα κινηθεί στις ίδιες ράγες.

Όσον αφορά την Ελλάδα, η αμερικανική πολιτική και το ΔΝΤ επιδιώκουν την απομείωση του χρέους, που αποτελεί τη «μεγάλη ιδέα» της συριζαϊκής στρατηγικής αλλά και της επικοινωνιακής τακτικής του στις επόμενες εκλογές, οσέποτε πραγματοποιηθούν. Ο Ομπάμα δεν είναι αφελής και αιθεροβάμων. Γνωρίζει ότι οι Γερμανοί που κρατάνε τα κλειδιά του χρέους δεν πρόκειται να συγκινηθούν απ' τις εκκλήσεις του. Η απομείωση του ελληνικού χρέους ως μεμονωμένη περίπτωση δεν έχει καμιά πιθανότητα ευόδωσης. Φάνηκε, απ' τις άμεσες αρνητικές αντιδράσεις Σόιμπλε και λοιπών.

Η αμερικανική πολιτική ευνοεί την άσκηση πίεσης στη Γερμανία συλλογικά απ' τις προβληματικές χώρες του Νότου για το ζήτημα του χρέους, αλλά και την πραγματοποίηση νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων απ' αυτές τις χώρες. Με τη διττή αυτή στόχευση, οι ΗΠΑ αποβλέπουν στην άμβλυνση της παντοδυναμίας της Γερμανίας και στην οικονομική εξυγίανση των αδύνατων κρίκων της ΕΕ, ώστε να αποτραπούν η αποσταθεροποίηση και τα ρήγματα στους κόλπους της ΕΕ.

Ο ιμπεριαλιστής «φίλος»

Την ώρα που η αστική δημοκρατία μετατρέπεται σε κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, για να περάσει η καθολική επίθεση ενάντια στα δικαιώματα των εργαζομένων, την ώρα που οι εθνικιστικές και φασιστικές δυνάμεις ενισχύονται στο έδαφος που δημιούργησε το «ακραίο κέντρο», ο Μπάρακ Ομπάμα εξύμνησε τη δημοκρατία και την παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου. Μόνο που έμοιαζε με επικήδειο...

Η περιοδεία Ομπάμα στην Ευρώπη είχε ως κάρριο στόχο να καθησυχάσει τους Ευρωπαίους συμμάχους των ΗΠΑ ότι η στρατηγική συμμαχία με την Ευρωπαϊκή Ένωση, οικονομική, πολιτική, στρατιωτική, θα συνεχιστεί αδιατάρακτη. Για να διασκεδάσει τους φόβους των Ευρωπαίων ηγετών απ' τη ρητορική του Ντ. Τραμπ, αλλά και με τη φιλοδοξία μιας

στρατηγικής πολιτικής διαθήκης, ειδικά στην ομιλία του στο ίδρυμα Στ. Νιάρχος, ανέπτυξε την ανωτερότητα-μονόδρομο του σύγχρονου παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Χαρακτήρισε δρόμο χωρίς επιστροφή τα επιτεύγματα, την πρόοδο, τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου που επιφέρει η σύγχρονη (καπιταλιστική) οικονομία. Αναφέρθηκε στην ανωτερότητα της σύγχρονης (αστικής) δημοκρατίας στις πολύπλευρες διαστάσεις της, που τη θεωρεί συνέχεια της αρχαίας αθηναϊκής δημοκρατίας, διαστέλλοντάς την απ' τα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και από σύγχρονα αυταρχικά καθεστώτα, με τα οποία ο δυτικός κόσμος είναι υποχρεωμένος να συνεργάζεται. Τόνισε τον παγκόσμιο θετικό ρόλο της στρατιωτικο-πολιτικής συμμαχίας του ΝΑΤΟ. Χαρακτήρισε την Ευρωπαϊκή Ένωση ως το ανώτερο επίτευγμα της σύγχρονης οικονομικής ολοκλήρωσης.

Στις τοποθετήσεις του για τη χώρα μας υπερθεμάτισε για την αναγκαιότητα ρύθμισης του χρέους, στη γραμμή του ΔΝΤ, επαινώντας τον ελληνικό λαό για τις «θυσίες» που επέβαλαν τα μνημονιακά προγράμματα και νουθετώντας τον να αποδεχτεί και νέες «μεταρρυθμίσεις» για να ορθοποδήσει οικονομικά η χώρα. Εξήρε τον ανθρωπισμό των Ελλήνων στην αντιμετώπιση του προσφυγικού-μεταναστευτικού, υπογράμμισε την ανάγκη συναινετικής λύσης στο Κυπριακό, τόνισε την ανάγκη «ασφάλειας» στην περιοχή της Μ. Ανατολής και ευρύτερα στον κόσμο.

Ο διακαής πόθος της ελληνικής αστικής τάξης και της συριζαϊκής διαχείρισης, οικονομικός στρατηγικά και επικοινωνιακός τακτικά, θεωρεί κορυφαία για τα ελληνικά συμφέροντα την τοποθέτηση του πλανητάρχη για την ελάφρυνση του χρέους. Ωστόσο, η τοποθέτηση αυτή δεν ήταν «φιλελληνική», αλλά ούτε καν ελληνοκεντρική, όπως βοούν τα ηχεία των υποτελών. Εντάχθηκε στο πλαίσιο των συμφερόντων του δυτικού ιμπεριαλισμού. Στήριξε την παραμονή της Ελλάδας στην ευρωζώνη γιατί αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντά της. Υπερθεμάτισε για την ανάγκη σταθερότητας και ανάπτυξης της ΕΕ, η οποία βέβαια κλονίζεται από φαινόμενα όπως το Brexit ή ένα επαπειλούμενο Brexit κοκ. Υπερτόνισε την παγκόσμια οικονομική οντότητα της σύγχρονης εποχής («Πιστεύω ότι η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση είναι μία από τις μεγαλύτερες πολιτικές και οικονομικές επιτυχίες της σύγχρονης εποχής») και υπογράμμισε τα στρατηγικά οφέλη των ΗΠΑ απ' τη σχέση με μια σφριγηλή ΕΕ: «Η Ευρώπη είναι ο μεγαλύτερος οικονομικός μας εταίρος και έχουμε θεμελιώδες οικονομικό συμφέρον σε μια Ευρώπη σταθερή και αναπτυσσόμενη» (Καθημερινή, 13/11).

Δεύτερο στοιχείο που απομυθοποιεί τη δήθεν φιλική στάση του Ομπάμα και της αμερικανικής πολιτικής για το θέμα του χρέους είναι η αυστηρή και ρητή συσχέτιση της «ελάφρυνσης» με τις επώδυνες για τον ελληνικό λαό «μεταρρυθμίσεις». Ο αμερικανός πρόεδρος επιβράβευσε

τις ελληνικές κυβερνήσεις γιατί επέβαλαν στον ελληνικό λαό, με την κινδυνολογία και την παραπλάνηση, τις «μεταρρυθμίσεις» που χάλκευσαν τα επιτελεία της ΕΕ και του ΔΝΤ. Δεν αρκέστηκε όμως στα συγχαρητήρια προς το ελληνικό πολιτικό προσωπικό, γιατί υιοθέτησε «σκληρές μεταρρυθμίσεις που θα βοηθήσουν να γίνει πιο ανταγωνιστική η ελληνική οικονομία». Ο Ομπάμα, με το σκληρό μέταλλο του ιμπεριαλιστή πίσω απ' την επίφαση του ουμανισμού και προοδευτισμού των λόγων του, δεν αρκείται σ' αυτές τις «σκληρές μεταρρυθμίσεις» που κάνουν πιο ανταγωνιστική την ελληνική οικονομία. Απαιτεί να γίνουν περισσότερες «μεταρρυθμίσεις» που «βελτιώνουν το επενδυτικό κλίμα» και αποτρέπουν τις ανισοροπίες που προκάλεσαν την κρίση στην ελληνική οικονομία. Με τη στάση του αυτή, παρά τους ύμνους των γραικύλων, συμπίπτει με τους σκληρούς της ΕΕ και το ΔΝΤ που απαιτούν νέες επώδυνες μεταρρυθμίσεις. Αυτή η τοποθέτηση καθιστά άνευ νοήματος και απερίφραστα δημαγωγική τη δήλωση του Ομπάμα δήθεν κατά της λιτότητας, αφού οι νέες «σκληρές μεταρρυθμίσεις» που στηρίζει είναι αυτές που εμπεδώνουν και διαιωνίζουν τη λιτότητα στη χώρα μας. Εξάλλου, ο Ομπάμα ως απερχόμενος πρόεδρος των ΗΠΑ και ως όχι καθ' ύλην αρμόδιος γνωρίζει ότι οι συστάσεις και εκκλήσεις του για ελάφρυνση του χρέους είναι «έπεα πτερόεντα» για τους Γερμανούς και τους δορυφόρους τους που δανείζουν τις ελληνικές κυβερνήσεις. Ο Σόιμπλε έσπευσε να υψώσει τείχη στην όποια επιτάχυνση επίλυσης του χρέους. Δεν άφησε χαραμάδα ελπίδας, αλλά μόνο χώρο για επικοινωνιακούς πανηγυρισμούς, στους Συριζαίους. Τόνισε για πολλοστή φορά ότι θα τηρηθεί απαρέγκλιτα το χρονοδιάγραμμα και οι όροι (αξιολόγηση του τρίτου μνημονίου) για την όποια ελάφρυνση του χρέους.

Ότι ο Ομπάμα μίλησε ως γνήσιος πολιτικός εκπροσώπος του κεφαλαίου των ΗΠΑ πρώτιστα, αλλά και σε πλανητική κλίμακα, ανάγοντας σε μονόδρομο για την πρόοδο την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, επιβεβαιώνεται απ' την έμφαση που προσέδωσε στο θέμα της «ασφάλειας», εσωτερικής και εξωτερικής. Δηλαδή χωρίς ευφημισμούς στη στρατιωτικοποίηση της πολιτικής, εσωτερικής και εξωτερικής, των ολοκληρωτικών καπιταλισμών. Με στόχο την κατάπιξη κάθε εξεγερτικού σκιρτήματος, στο εσωτερικό τους, αλλά και όπου γης και την αναδιανομή στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της γης (χωρίς δημιουργία νεοαποικιών) των σφαιρών επιρροής, των πρώτων υλών, των αγορών προϊόντων και φτηνής εργασίας, υπό την πίεση μιας ιστορικής πτωτικής τάσης ή αναιμικής κερδοφορίας. Στην εντεινόμενη επιθετικότητα του αμερικανικού και ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού ενέπλεξε και πάλι μετ' επαίνων τη χώρα μας υπό τη διακυβέρνηση των προθύμων αστικών κομμάτων, στη χορεία των οποίων εντάχθηκε με το σπαθί του και ο ΣΥΡΙΖΑ πλέον. Στη συνέντευξή του στην Καθημερινή (13/7) ο Μπ. Ομπάμα έπλεξε το εγκώμιο της Ελλάδας, γιατί παρά τις τεράστιες οικονομικές δυσκολίες είναι ένας από τους πέντε συμμάχους-μέλη του ΝΑΤΟ που δαπανούν το 2% του ΑΕΠ τους στην άμυνα. Παρέλειψε ο

«φιλειρηνιστής» Ομπάμα να διευκρινίσει ότι αυτά τα όπλα η χώρα τα αγοράζει με οδυνηρές θυσίες των κατοίκων της απ' τους πλούσιους συμμάχους της (ΗΠΑ, Γαλλία, Γερμανία) σε υπέρογκες τιμές, υποτίθεται για να υπερασπίζει εαυτόν απ' τις επεκτατικές τάσεις της γείτονος Τουρκίας. Η στρατιωτική όμως υπεροπλία της Τουρκίας είναι μη αναστρέψιμη, χάρη στην εκτεταμένη εξοπλιστική βιομηχανία που διαθέτει και την πολλαπλάσια οικονομική δύναμή της. Στην πραγματικότητα, οι δυσβάστακτοι εξοπλισμοί της Ελλάδας εξυπηρετούν τα οικονομικά συμφέροντα των ιμπεριαλιστών πατρónων της και τα επεκτατικά σχέδιά τους στην περιοχή μας. Ουσιαστικά το ομολόγησε ο Ομπάμα ευχαριστώντας τους Έλληνες συμμάχους «για τη στενή συνεργασία» στη στρατηγικής σημασίας για τον δυτικό ιμπεριαλισμό βάση της Σούδας. Εξήρε ακόμη τη συμβολή της Ελλάδας στην πάταξη της τρομοκρατίας στην ανακοπή της ροής ξένων τρομοκρατών και στην αποτροπή τρομοκρατικών επιθέσεων. Η τρομοκρατική δράση είναι υπαρκτή βέβαια (με ευθύνη του ιμπεριαλισμού για την έξαρσή της) αλλά πρωτίστως χρησιμοποιείται απ' αυτόν ως άλλοθι για τη συγκάλυψη των επεκτατικών σχεδίων του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ και της ΕΕ, για την ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου αλλά και συνολικά στη διακεκαυμένη ζώνη Βαλτικής, Ουκρανίας, Μέσης Ανατολής, Βόρειας Αφρικής, στα πλαίσια του ανταγωνισμού με τη Ρωσία.

Τα οικονομικά και στρατιωτικά συμφέροντα αμερικανικού ιμπεριαλισμού προωθεί ο Ομπάμα, όπως και ο κάθε Αμερικανός πρόεδρος, που υπηρετεί πιστά τα συμφέροντα των γιγάντιων πολυεθνικών, πολυκλαδικών και χρηματιστικών μονοπωλίων. Παρά τα κροκοδείλια δάκρυα και τα «καλά λόγια» δεν δίνει δεκάρα για τον ελληνικό λαό. Αλλιώς, στα χρόνια της θητείας του θα μπορούσε τουλάχιστον να αμβλύνει τις μνημονιακές υποχρεώσεις και να συμβάλει στην περιστολή των τεράστιων εξοπλιστικών δαπανών της χώρας μας, περιστέλλοντας την επιθετικότητα της Τουρκίας και την εμπλοκή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς τυχοδιωκτισμούς, στην περιοχή της Μέσης Ανατολής - Βόρειας Αφρικής.

Στην ιμπεριαλιστική επεκτατική λογική ενέταξε ο Μ. Ομπάμα και τη λύση του Κυπριακού. Πλειοδότησε για τη συμβιβαστική διχοτομική λύση που προωθείται απ' τις αστικές τάξεις των τριών εμπλεκόμενων χωρών (Τουρκία, Ελλάδα, Κύπρου), που δεν εξυπηρετεί όμως τα συμφέροντα του κυπριακού λαού, αλλά τα συμφέροντα του ατλαντισμού και των εμπλεκόμενων αστικών τάξεων. Ωμά ο Ομπάμα παραδέχτηκε ότι μια συναινετική λύση θα εξασφαλίσει τη σταθερότητα στην περιοχή που «θα αναβάθμιζε την ενεργειακή ασφάλεια στην περιοχή της Μεσογείου, αλλά και πέρα από αυτή. Θα δημιουργούσε ευκαιρίες για τις αμερικανικές και ευρωπαϊκές επιχειρήσεις - μια συμμαχία συμφερόντων που θα μπορούσε να είναι μια μηχανή οικονομικής ανάπτυξης στην περιοχή». Στην περίπτωση αυτή κυνικά και απροσχημάτιστα ο ιμπεριαλιστής Ομπάμα ομολογεί ότι υποτάσσει τα συμφέροντα των λαών

στα συμφέροντα των ΗΠΑ και της ΕΕ.

Με την ίδια ιμπεριαλιστική λογική αντιμετωπίζει ο Ομπάμα το προσφυγικό. Απ' τη μια, επαινεί τους Έλληνες για τη συγκινητική προσφορά τους στους πρόσφυγες, την ώρα μάλιστα που αντιμετωπίζουν και οι ίδιοι τρομακτικές οικονομικές δυσκολίες. Απ' την άλλη, ούτε λέξη για οικονομική βοήθεια των ΗΠΑ στη χειμαζόμενη Ελλάδα ώστε να περιθάλπει με ανθρώπινο τρόπο τους πρόσφυγες. Και το άκρο άωτο της υποκρισίας. Παρά τους επαίνους οι πλούσιες ΗΠΑ δεν εμπνέονται απ' το παράδειγμα της φτωχής Ελλάδας. Έχουν δεσμευτεί να απορροφήσουν μόνον 20.000 Σύρους πρόσφυγες έναντι των 60.000 που φιλοξενεί η χώρα μας...

Η καπιταλιστική διεθνοποίηση οξύνει τις ανισότητες

Η ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ...ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΜΠΑΜΑ

Η ομιλία του Μπάρακ Ομπάμα στο ίδρυμα «Σταύρος Νιάρχος» χαρακτηρίστηκε ύμνος και παρακαταθήκη για τη δημοκρατία. Έπλεξε το εγκώμιο της αρχαίας αθηναϊκής δημοκρατίας, που θέσπισε τα δικαιώματα αλλά και τις ευθύνες των πολιτών, την ισότητα έναντι των νόμων, την κυριαρχία της πλειοψηφίας αλλά και τα δικαιώματα της μειοψηφίας, τη λήψη αποφάσεων με τη συλλογική διαβούλευση των πολιτών, την ειρηνική επίλυση των διαφορών. Έχρισε τις δυτικές αστικές δημοκρατίες πολιτικό κληρονόμο και συνεχιστή της αθηναϊκής δημοκρατίας, αφού αναπαράγουν στην εποχή μας τις καταστατικές αρχές της πρώτης δημοκρατίας που εμφανίστηκε στην ιστορία. Την υπεροχή της σύγχρονης αστικής δημοκρατίας προσπάθησε να θεμελιώσει και διά της σύγκρισης με άλλα καθεστώτα: το απολυταρχικό καθεστώς, τη βίαιη ρατσιστική εξουσία, την αυταρχική διακυβέρνηση, όπως το Ισλαμικό Κράτος, τα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού» (για τον οποίο χρησιμοποίησε τον ψυχροπολεμικό όρο Σιδηρούν Παραπέτασμα). Η ιμπεριαλιστική μεροληψία του και τα συμφέροντα που εκφράζει τον ώθησαν να συμπεριλάβει στα πρότυπα δημοκρατικά καθεστώτα και το μισοφασιστικό καθεστώς της Ουκρανίας... Συνέδεσε την (αστική) δημοκρατία με την οικονομία θετικά και αρνητικά. Η δημοκρατία προστατεύει τα ατομικά δικαιώματα παρέχει εκπαίδευση και πληροφόρηση, προωθεί το επιχειρείν, επιθυμεί τη δίκαιη ανταμοιβή των ανθρώπων για τα δημιουργήματά τους. Η (αστική) δημοκρατία, επομένως, ευνοεί την ανάπτυξη της επιστήμης, της τεχνολογίας, της επιχειρηματικότητας. Η δημοκρατία συμβάλλει αποφασιστικά στην ανάπτυξη της σύγχρονης παγκοσμιοποιημένης οικονομίας.

Η ίδια όμως αυτή οικονομία που δημιούργησε και δημιουργεί τεράστιο πλούτο αυξάνει, σε

εθνικό και διεθνές επίπεδο τις ανισότητες. Είναι αλήθεια ότι ο Ομπάμα δίνει μια αρκετά αντικειμενική εικόνα των ανισοτήτων που χαρακτηρίζουν τη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία: «Όταν ένας διευθύνων μπορεί να αμείβεται σε μια ημέρα πολύ περισσότερο σε σχέση με όσα αμείβεται ένας εργαζόμενος σ' ένα χρόνο, όταν οι εργαζόμενοι δεν μπορούν ν' ανέβουν στην ιεραρχία, όταν ένα εργοστάσιο που ήταν ο πνεύμονας μιας πόλης ή κοινότητας κλείνει τότε αυτό το αίσθημα τροφοδοτεί την ιδέα ότι η παγκοσμιοποίηση ωφελεί μόνο αυτούς που βρίσκονται ψηλά».

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΟΜΠΑΜΑ

**Κέρδη για το κεφάλαιο
βόμβες για τους λαούς**

ΣΦΑΙΡΕΣ ΣΤΟΥΣ ΑΦΡΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ

Φάρμακο για τις ανισότητες του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού ο Ομπάμα θεωρεί την (αστική) δημοκρατία. Πιστεύει ότι ο κόσμος της επιστημονικοτεχνικής προόδου δεν είναι αντιστρέψιμος και, με ορισμένες διορθώσεις, όλο και περισσότεροι άνθρωποι θα απολαμβάνουν τα αγαθά μιας ολοκληρωμένης παγκοσμιοποιημένης οικονομίας. Λυδία λίθο θεωρεί ο Ομπάμα μια στρατηγική διακυβέρνησης χωρίς αποκλεισμούς. Ωστόσο, η σύγχρονη αστική δημοκρατία δεν αμβλύνει αλλά εντείνει τις ανισότητες της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας.

Στην κρίση του 2008 ο Ομπάμα, με μια πιο χαλαρή δημοσιονομική και νομισματική πολιτική σε σχέση με τους Ευρωπαίους, εξασφάλισε την ανάταξη των κερδών των καπιταλιστικών επιχειρήσεων ενισχύοντάς τες με νέο χρήμα και αύξησε επίσης τις δημόσιες επενδύσεις. Απ' την ανάπτυξη ωφελήθηκε το κεφάλαιο, ενώ η ανισότητα αυξήθηκε τα μέγιστα μεταξύ της κορυφής και της βάσης της οικονομικοκοινωνικής πυραμίδας. Το κόσμημα της κοινωνικής πολιτικής του Ομπάμα, το «Obamacare», που έδωσε πρόσβαση σε δωρεάν υγειονομική περίθαλψη σε 45 εκατομμύρια ανθρώπους, εξασφαλίζει ορισμένες μόνο παροχές μέσω του ιδιωτικού τομέα, ενώ ο νεοεκλεγείς Ντ. Τραμπ υποσχέθηκε πως θα το καταργήσει. Η ανεργία ανέρχεται στο 5% περίπου. Το ποσοστό αυτό όμως είναι παραπειστικό, γιατί όπως σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες αναπτύσσεται ραγδαία, η ελαστική και η μαύρη εργασία.

Όνειδος για την ισχυρότερη καπιταλιστική χώρα αποτελεί το γεγονός πως 50 εκατομμύρια Αμερικανοί αναγκάζονται να σιτίζονται με κουπόνια απορίας.

Επί θητείας Ομπάμα όχι μόνον δεν εξαλείφθηκαν, όπως πολλοί ανέμεναν, οι φυλετικές διακρίσεις εις βάρος των Αφροαμερικανών, αλλά εξαπολύθηκε κύμα βίας εναντίον τους απ' την αστυνομία, με μεγάλο αριθμό νεκρών. Εκατομμύρια, εξάλλου, Μεξικανοί παραμένουν χωρίς υπηκοότητα ή άδεια παραμονής, μετατρέπονται σε θύματα μαύρης εργασίας, ναρκωτικών, αστυνομοκρατίας. Έξαρση σημειώθηκε επίσης στην οπλοκατοχή και την εγκληματικότητα. Ιδιαίτερα αμαυρώνει τη θητεία του Ομπάμα η διατήρηση του στρατοπέδου συγκέντρωσης στο Γκουαντάναμο, παρά τις διαβεβαιώσεις του για την κατάργησή του. Εξάλλου, πανίσχυρα παρέμειναν στη νομή της εξουσίας τα οικονομικά, στρατιωτικά, κατασταλτικά, πληροφοριακά, εθνοτικά λόμπι.

Στην εξωτερική πολιτική η πραγματικότητα διαψεύδει την αγιογραφία ενός ειρηνιστή Ομπάμα. Επί προεδρίας του συνεχίστηκαν και επεκτάθηκαν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Συνέχισε και επέτεινε τις επιθέσεις με μη επανδρωμένα αεροσκάφη (drones) που ξεκίνησαν στη χρονιά του Τζορτζ Μπους. Διατήρησε τις δυνάμεις που επιχειρούσαν στο Αφγανιστάν και το Ιράκ. Το φθινόπωρο του 2011 βομβάρδισε τον πρώην σύμμαχο των ΗΠΑ, Μ. Καντάφι. Στη λεγόμενη «Αραβική Άνοιξη» στην ουσία η κυβέρνηση Ομπάμα στήριζε ισλαμιστικές οργανώσεις, όπως οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι στην Αίγυπτο. Το 2012 στη Συρία με το πρόσχημα της δημοκρατίας υποστήριξε τις ένοπλες αντιπολιτευτικές δυνάμεις κατά του καθεστώτος Άσαντ. Επί της προεδρίας του Ομπάμα μονάδες ειδικών επιχειρήσεων του Πενταγώνου αναπτύχθηκαν σε τουλάχιστον 133 χώρες - δηλαδή στο 70% του πλανήτη. Θα απογοητευτούν οι Έλληνες αγιογράφοι του Ομπάμα αλλά τα στοιχεία είναι καταλυτικά: Ο Ομπάμα αποχωρεί απ' την προεδρία αφήνοντας στρατιωτικές δυνάμεις να επιχειρούν σε περισσότερες χώρες σε σχέση με τα πολεμικά μέτωπα επί Μπους.

Πηγή: [PRIN](#)